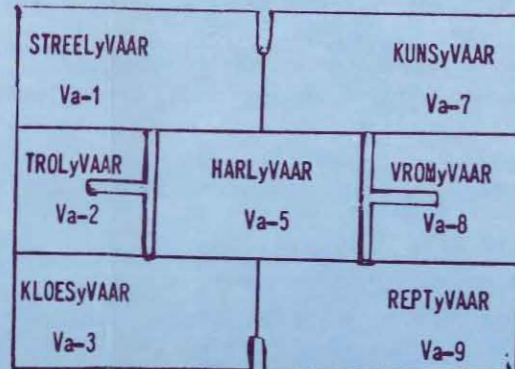
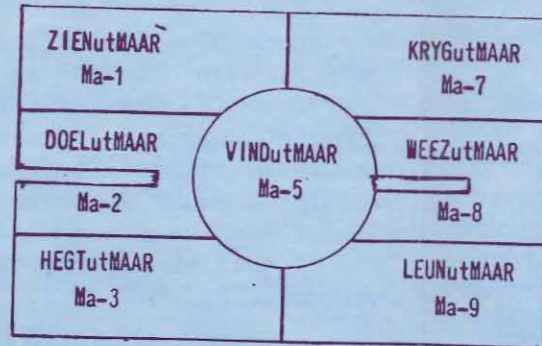
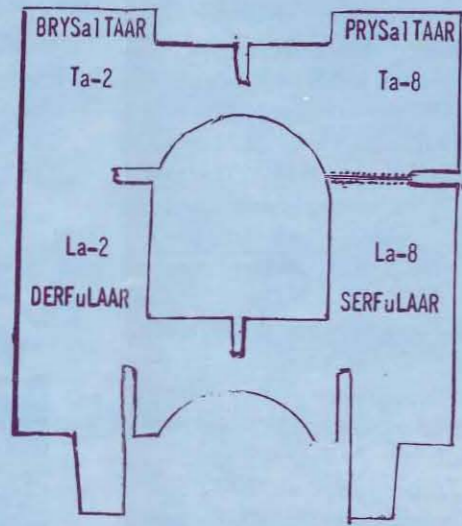
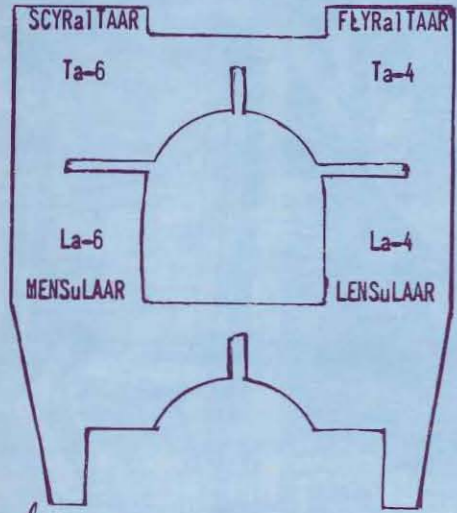
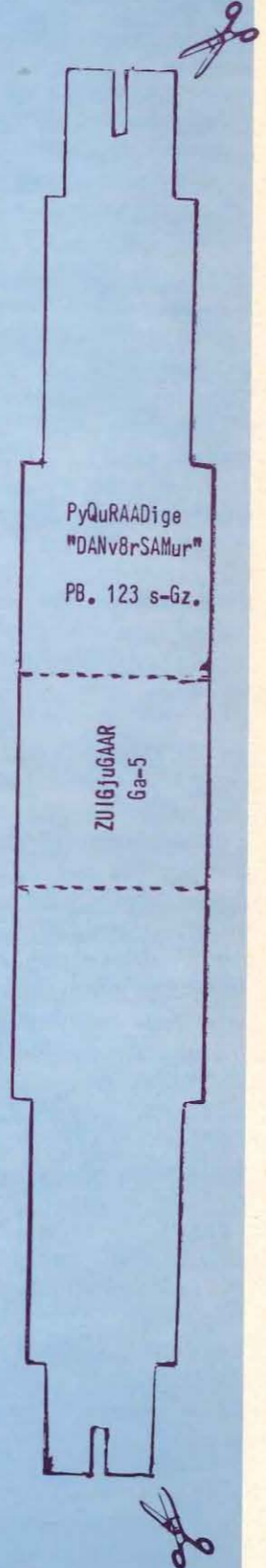

PyQUUriG PuZZeLLiG PouWSEL

KYPa1 TAAR
Ta-5

Hierin 8 deeltjes van de DANv8rSAMur
(reeds geknipt/gesneden uit een voorlopige "DANKaart")

"GEMIDDELDE KRANT"

fl. 2,50
verschijnt eens in de twee maanden

NO. 28 5^e JAARGANG 1978

Foto: Hanneke Drees

NARCISTIESE TREKJES ?

de redactie

de ziekenfabriek

SCHRIFTELIJKE REAKTIES

CIMBAALSTRAAT 13
NIJMEGEN

MIEP is een persoon, die geboren is uit een aantal gefrustreerde en balende mensen die allen in het ziekenhuis werken of als patient met het ziekenhuis te maken hebben. Het heeft een paar jaar geduurd voor we zover waren dat MIEP geboren kon worden. Jaren waarin de groep moeizaam, steeds wisselend van samenstelling op verschillende manieren heeft geprobeerd om bezig te zijn met datgene wat zich in het ziekenhuis afspeelt de manier waarop dit gebeurt en de gevolgen die dit heeft op de eerste plaats voor de patienten en verder voor alle mensen die in het ziekenhuis werken.

Dit resulteerde uiteindelijk in de gezondheidszorgmanifestatie: "MIEP IN DE ZIEKENFABRIEK". Naar aanleiding van de vele reacties hierop besloten we een krant uit te geven.

Een krant omdat we zo een hoop mensen kunnen bereiken met datgene wat we willen vertellen en laten zien.

Via deze krant willen we onze ervaringen en ideeën naar voren brengen over al datgene wat er in het ziekenhuis gebeurt en waardoor op de eerste plaats de patient de dupe is en verder de mensen die in het ziekenhuis werken.

We stellen ons voor dat de krant als een soort discussiepapier gaat fungeren.

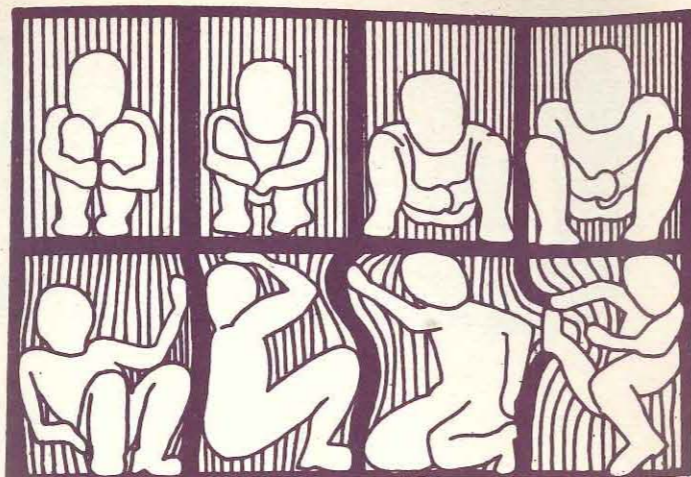
Hiervoor is het nodig dat iedereen die zich aangesproken voelt, reageert op onze schrijverij, zelf iets schrijft wat men kwijt wil, waar de mensen van MIEP en/of anderen op kunnen reageren enz. enz.

DUS GRIJP OOK EENS NAAR DE PEN!!!!!!!

De krant kan aansluiten bij acties die er op het gebied van de gezondheidszorg gebeuren.

Dit doordat we zelf meedoen met deze acties of via de krant deze acties ondersteunen.

We zien de krant als een middel in de strijd!!!
Vanuit de krant kan actie gevoerd worden!!!!!!!

STICHTING DE "GEKKEN"KRANT
POSTBUS 3286 Amsterdam
postgiro 3058.334
gemeentegiro R11.111
TELEFOON: 020-792620,
van 20.30 tot 22.30 uur.

Losse nummers f 2,50
Abonnement f 15,00 minimaal
als U het kunt missen f 25,00 of meer;
we kunnen dan meer kranten in de inrichting verspreiden.

MEDEWERKERS:

Bert Bakker
Helmi Goudswaard
Martine Groen
Andries de Nooij
Anke Poortinga
Jaqueline van der Post
Flip Schrameijer
Frits Spangenberg
Gerard van der Zandt

Ad Breedveld
Cocky van Horick
Wim de Goede.
Josée de Blécourt
Bettu Willemsen
leendert erkelens
Lieuwe v/d Broek.

INHOUD, VORM, BETREKKING, VENT

- pag. 3: redactioneel
- pag. 4: fruit
- pag. 6: biologische psychiatrie
- pag. 8: endegeest
- pag. 9: onze burens rechts
- pag. 12: nooit meer slikken
- pag. 14: brievenrubriek
- pag. 20: foto-reportage
- pag. 22: tips en kontakten.

NAGEKOMEN BERICHT:

Thomas Tremmels is
inmiddels vrijgelaten!
zie pag. 11

Toen we besloten hadden om op te houden met de redactie van deze krant bleek dat daar wel het een en ander aan vast zat. Wat het afscheid ons deed en hoe we er mee bezig zijn willen we hieronder beschrijven. We denken dat het herkenbaar is als je gaat verhuizen, ander werk krijgt, mensen verliest waar je aan gehecht bent. Wij zaten elkaar in de weg, we voelden ons moe, we kwamen tot niks nieuws meer. We konden er niet meer onderuit om het onder ogen te zien.

Ieder haar eigen manier

De vergaderingen werden de laatste tijd slechter bezocht. We irriteerden ons aan elkaar en maakten verwijten. We stelden een "directeur" in. Dat bleek zo te werken: Als iemand iets naliet belde zij voor de vergadering de directeur. We maakten nog meer procedures en afspraken. Ieder had zo haar eigen manier om duidelijk te maken dat zij het er moeilijk mee had: wegblijven, ruziemaken, je zo verdrietig en klein maken dat je veel aandacht krijgt, besluiten saboteren, ontkennen dat je ermee ophoudt, opstappen, al het werk laten liggen en je daar dan schuldig over voelen, het ontzettend druk hebben, altijd moe zijn, geen goede afspraken maken over de opvolging van de redactie, je onmisbaar voelen door te denken dat alles misloopt als jij wegbent, bevriezen, elkaar vastprikken op een beeld. We merkten later ook dat al die reacties in elkaar pasten, dat je niet onafhankelijk van elkaar reageerde: als de één heftig iets uitte, suste de ander dat weer.

Als je er niet over praat

We hadden elkaar steeds minder te melden. De sfeer werd ijziger. Er mocht niets nieuws meer gebeuren, initiatieven in die richting werden althans geboycot. We zouden ons b.v. gaan bezighouden met psychochirurgie, maar

dat kwam er alsmaar niet van en zo liggen er nog een stapel plannen die nog niet uitgevoerd zijn. Het gevoel overheerst dat wat je ook doet het toch niet helpt. Het gevecht om het leiderschap waar we niet uitgekomen waren, bleef een onbesliste wedstrijd, waar niet over gepraat werd. Onze pogingen om de krant meer politiek en actie-gericht te maken strandde. Een redaktielid stapte op, we werden kwaad, maar we praatten het niet uit. Een ander redaktielid werd opgenomen. Veel ingehouden gevoelens dus: wrok, spijt, teleurstelling, verdriet en opluchting. Toch waren we het er allemaal over eens dat het beter was om op te stappen. Wat maakte het zo moeilijk om juist de lastige dingen met elkaar te delen?

Wat het moeilijk maakt

"Als je boos wordt, klapt de groep uit elkaar". "Als ik boos wordt laten ze me echt vallen". Je bent bang om je te realiseren dat je op een andere manier met elkaar en met de gekkenbeweging verder zult moeten. Bang dat met de woede ook alle goede dingen verdwijnen, je veilige en vertrouwde plekje in de groep, de gewoontes van de groep en het delen van lief en leed met elkaar. Bang dat liefde en haat niet samen gaan. Zo blijft alles dus bij het oude en ben je ook niet in staat iets nieuws op te bouwen. En er harder tegenaan te gaan.

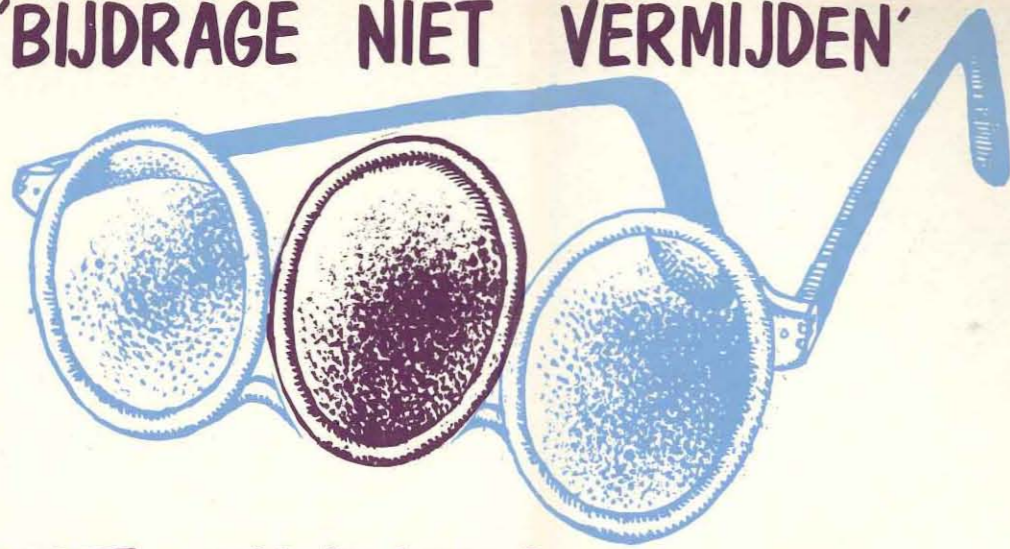
Als je er wel over praat

Toen we erover gingen praten, kwam het afscheidsgedoeve pijnlijk dichtbij voor een aantal van ons. Het leek wel alsof iedereen het van een andere kant beleefde, heel verschillend, maar met elkaar één geheel. Iedereen zei nu hardop wat zij al die tijd al voelde. We merkten dat er iets van de schaamte verdween. Wat we ook merkten was dat er allerlei herinneringen van vroeger boven kwamen. Hoe je uit huis ging, hoe vriendschappen afliepen, hoe spijtig je je daarover voelt. Misschien is dit een betere basis om iets nieuws met elkaar te beginnen. We willen plechtig afscheid nemen door een manifestatie te houden in september en de redactie over te dragen aan een nieuwe groep.

Redactie.

MIEPKRANT

'BIJDRAGE NIET VERMIJDEN'

FRUIT KIJKEN

Hoe moet het verder met de gekkenbeweging? Wat zien we wanneer we vooruit proberen te kijken. Dat was het onderwerp van de bijeenkomst van 17 juni, georganiseerd door het KLAP (Kollektief Landelijke Aktiegroepen Psychiatrie).

Het is een vervolg op de manifestatie die precies vier maanden daarvoor in Utrecht werd gehouden. "Terugblikken en vooruit zien" was het thema toen.

Het eerste werd uitgebreid gedaan door bijna alle aktiegroepen, maar van het vooruit zien kwam het die keer nog niet. Vandaar 18 juni. Ook de Gekkenkrant zou een visie geven op de toekomst. Dat valt echter niet mee. De huidige redaktie staat op het punt van opstappen. Het nummer dat U nu in handen heeft, zal het laatste zijn dat door de oude ploeg is gemaakt. Aan het volgende zullen ook nieuwe redactieleden meewerken en kort daarna zal de huidige redaktie geheel van het toneel verdwijnen. U zult begrijpen dat het ons moeilijk valt om onbevange in de toekomst te kijken. Wat de krant betreft zullen wij niet meer degenen zijn die een dergelijke visie in praktijk zullen brengen. We zijn bang voor betweterij: op de valreep nog even zeggen hoe het verder moet. We zijn ook bang voor teveel pessimisme: we houden er niet helemaal voor niets mee op. Na deze waarschuwingen willen we aan de andere kant ook niet vermijden om onze bijdrage aan de discussie te leveren.

Humanisering

Wat ons betreft zijn de doelen van de anti-psychiatrie, de gekkenbeweging of hoe men het ook wil noemen, onveranderd. Het

gaat telkens om twee dingen. Het meest nabije doel is de opheffing van misstanden in de psychiatrie en vooral in de inrichtingen. We zullen ze niet opnieuw opsommen: elk nummer van de Gekkenkrant heeft er vol mee gestaan. Humanisering, vermenschelijking van de psychiatrie zou je dit doel kunnen noemen. Het gaat daarbij om democratie, zelfbeschikkingsrecht, menselijke waardigheid.

Maatschappijkritiek

Het andere doel ligt verder weg en heeft meer voeten in de aarde. Dat strekt zich tot ver buiten de inrichting uit. Heel veel mensen die zich "anders" gedragen (maar niet allemaal), doen dat als reactie op onze maatschappij. Uit machteloosheid tegenover allerlei waanzin in onze samenleving. De verzakelijking en het materialisme waardoor gewone warmte tussen mensen en zeldzaamheid wordt. Het gebrek aan invloed van de gewone man op zijn eigen bestaan en de toekomst. Het schijnt dat alleen nog grote bedrijven uitmaken waar het met de wereld naar toe gaat. Bedrijven die in wezen geen ander doel hebben dan meer winst maken; en dus ook: meer vervuiling, meer plastic, meer werkeloosheid. Om het eens extreem te zeggen: jezelf voor gek laten verklaren is heel vaak een vorm van maatschappij-kritiek. Sommigen worden opgenomen na jarenlange strijd tegen allerlei mensen en instanties totdat ze al "te lastig" worden gevonden, "zonderling", "irrationeel", heet het ook wel. Die vorm van tegendraadsheid wordt al snel "gestoord" genoemd en men wordt "voor eigen bestwil" opgeborgen. Anderen knappen eenvoudig af, draaien dol en vervolgens het dolhuis in. De psychiatrie

is er in al dit soort gevallen als de kippen bij om de patiënt uit te leggen dat het alleen maar een persoonlijk probleem is dat niets met de maatschappij te maken heeft. Niet de samenleving maar het individu dat er onderdoor gaat moet veranderen volgens de gangbare psychiatrie. Veel patiënten besluiten vroeger of later om zich maar aan te passen: sommigen omdat ze de psychiater zijn gaan geloven, anderen omdat ze zien dat het de enige manier is om uit de inrichting te komen. Anti-psychiatrie betekent voor ons een benadering die de patiënt leert dat deze in wezen gelijk heeft. Een benadering die de mensen leert om hun verzet te richten op misstanden in de maatschappij, in plaats van op zichzelf. Wij denken dat bijna alle aktiegroepen in de psychiatrie op één of andere manier voor deze beide doelstellingen werken, ook al worden ze in andere woorden beschreven.

Toch zijn er verschillen in nadruk: sommigen werken vrijwel alleen aan de humanisering van de psychiatrie, anderen vinden dat maar bijzaak in het licht van de veranderingen die in de maatschappij moeten plaatsvinden. Wij vinden dat beide dingen in elkaars verlengde liggen en dat we bij de inrichtingen moeten beginnen.

Strategie

Dat brengt ons op de strategie, op de vraag hoe die doelen moeten worden bereikt. Wij, de vertrekkende redaktie, hebben onze hoop altijd op de patiënten zelf gevestigd. Zij zouden zich bewust worden van hun situatie. Zij zouden zich aaneensluiten en zij aan zij ten strijde trekken. Dat is in de vijf jaar dat de krant bestaat (nog) niet gelukt. Toch blijven we daar achter staan. Het gaat in de eerste plaats om hun belangen en die kunnen, naar ons idee nooit goed door anderen worden behartigd. Wij zijn bang dat die anderen op den duur toch hun eigen belangen voorop zullen stellen. (Zo hebben verplegers uiteindelijk geen belang bij opheffing van psychiatrische inrichtingen en patiënten mischien wel). Toch zijn we daarover iets genuanceerder gaan denken. We verwachten nu meer dan vroeger van kritische verplegers. Wij vinden het dan ook van het allergrootste belang dat kritische verplegers zich landelijk organiseren en voorgoed een eind maken aan de schandalige gewoonte van inrichtingsdirekties om kritische leerlingen eruit te gooien. (Zie voor een recent voorbeeld het stuk over biologische psychiatrie).

Bundeling?

Een ander punt is de vraag of er in de toekomst eendrachtiger moet worden opgetreden dan vroeger. Moeten Cliëntenbond, Gekkenkrant, Gekkenbelangengroep, verschillende patiëntenraden, juridische groepen, opiniegroepen en anderen zich tot één grote krachtige organisatie bundelen. Het voordeel is duidelijk, want we zullen dan meer macht kunnen ontwikkelen. Het zou makkelijker worden om gesprekspartner voor de overheid te zijn en er zou meer continuïteit in de beweging komen.

Toch geloven wij niet in zo'n vorm van bundeling. Zoals hiervoor al gezegd zijn er nog verschillen in doelstelling; iedereen zou op dat punt een beetje water in de wijn moeten doen. Ook kan zo'n grote club makkelijk een log lichaam worden. Aan de andere kant zijn wij natuurlijk geen voorstanders van de verbroekeling die er nu soms is; langs elkaar heen werken of zelfs tegen elkaar in, is natuurlijk nooit goed. Wij zijn - nog steeds - voorstanders van een tussenvorm. Wij vinden dat de verschillende groepen hun eigen baas moeten blijven en hun eigen doelstellingen moeten hebben. De groepen moeten elkaar ook in hun waarde laten, vinden wij en van elkaar accepteren dat ze er anders over denken. Toch moeten we af en toe gezamenlijk een vuist maken. Voor belangrijke zaken waar we allemaal achter staan moet iedereen op zijn eigen manier actie kunnen voeren. En dat kunnen we ook. Dat is gebleken bij "Te gek om vast te zitten", eensgezinde actie, de grootste demonstratie die ooit door (ex-) patiënten is gehouden. De NASA is een ander voorbeeld. Ook daar heeft ieder de gelegenheid gehad om binnen één doel op zijn eigen manier actie te voeren. Tegelijk was de NASA een zeer duidelijke landelijke actie.

TOCH VREEMD

Al met al is de les die wij uit de afgelopen vijf jaar trekken toch merkwaardig. Op een aantal punten zijn we teleurgesteld (zie krant 26), maar toch blijven we voor het grootste deel achter doel en strategie staan van de afgelopen jaren. Misschien zijn we hardleers. Misschien ook kun je dit soort processen nog niet na vijf jaar overzien, en weten we na tien jaar meer.

OM TE HUIVEREN :

BIOLOGIESE PSYCHIATRIE

Een plaatsvervangend hoofdinspekteur voor geestelijke volksgezondheid heeft natuurlijk ook zijn persoonlijke ideeën over wat goed en slecht is voor psychiatrische patiënten. Toch is het ongebruikelijk dat iemand in een dergelijke onafhankelijke functie zich ongevraagd in het openbaar uitsprekt vóór de pillenpsychiatrie en tégen de praatpsychiatrie. De biologische psychiaters die het niet schuwen royaal met de "genees"middelen te strooien of te spuiten maken zich de laatste tijd sterk tegen de anti-psychiaters, die de patiënt inzicht willen geven in zijn woon-, werk- en leefsituatie (en ter overbrugging eventueel tijdelijk medicijnen voorschrijven). Aanhangers van de biologische psychiatrie (ook wel medisch model genoemd) menen te weten dat afwijkend gedrag voornamelijk wordt veroorzaakt door een hersenafwijking en als je maar goed zoekt naar een nieuw soort chemisch geneesmiddel, dat na verloop van tijd wel gevonden zal worden. Dit idee is niet nieuw. Een robot die alle vervelende karweitjes kan opknappen, een pil die de mensen weer gelukkig maakt, wie zou dat niet willen? De mens heeft toch kon-

trole over de natuur? , dachten velen tien jaar geleden nog.

Nu weten we wel beter, die robot werd een konputer, soms nuttig, maar zeker niet zaligmakend, bij verkeerd gebruik zelfs een bedreiging voor de privacy. Er werden veel pillen etc. uitgevonden, maar de een geeft nog akeliger bijwerkingen dan de ander. De mensen worden steeds afhankelijker van de uitvindingen, en het lijkt wel of steeds meer mensen psychische problemen hebben. Hoe kunnen wij dat oplossen, of zullen wij ermee moeten leven? In ieder geval zijn wij er tegen dat mensen onder de rustigmakende pillen of injecties met zijn allen in inrichtingen worden gestopt om de dagen in leegte door te brengen.

Vroeger was krankzinnigheid meestal een hopeloze zaak , waar je weinig aan kon doen, ook de artsen niet. Met de uitvinding van de neuroleptica in de vijftiger jaren meende men de oplossing gevonden te hebben. Gekzijn werd een medische aangelegenheid en niet -medici gingen zich realiseren dat de pillen geen oplossing boden, maar slechts symptoombestrijding waren.

Men ging verder zoeken naar andere behandelingsmethoden, vooral vanuit de gedragswetenschappen (psychologie etc.) bouwde men voort op de ideeën van Freud en Jung. Er werden allerlei "Praat"therapieën ontwikkeld, het spanlaken, de isoleercel en elektoshock raakten wat meer op de achtergrond. Door gebrek aan personeel kon lang niet iedere patiënt intensief worden behandeld en zo bleven de biologische psychiaters, zonder veel met hun patiënten te praten rustig "genees"middelen voorschrijven. Dat dit zo blijkt gebeuren is al erg genoeg, in het ieder geval geen reden een stap terug te doen in de vorm van een meer medisch gerichte behandeling voor psychiatrische patiënten. Zo bleek vorig jaar de elektroshocktherapie weer op te leven, een ervaring die na een intensieve actie van de NASA- 120 volt groep enigszins aan banden is gelegd (zie Gekkenkrant nr. 27). Toch blijven aanhangers van de biologische psychiatrie aan de weg timmeren:

- in het begin van dit artikel werd de inspekteur Hardeman al genoemd, die ter gelegenheid van de feestelijke opening van afdeling De Maat in psychiatrisch ziekenhuis Veldwijk een pleidooi hield voor het medisch model en de anti-psychiatrie ervan beschuldigde zijn patiënten te laten verkommeren. Na vragen hierover in de Tweede Kamer distandeerde de staatssecretaris zich gelukkig van de bekentenissen van deze inspekteur

- de heer H.M. van Praag is het prototype van een biologisch psychiater. Hij schreef het boek "Psyche aan banden", is voorstander van lobotomie, geeft adviezen aan de farmaceutische industrie en is in zijn eigen optreden zeer agressief. (Is o.a. president en oprichter van het Interdisciplinaire genootschap voor biologische psychiatrie en hoofd van het WHO National Reference Centre for the study of psychotropic drugs en hoofd van het WHO Collaborating Centre for Research and Training in Biological Psychiatry).

Onlangs is hij in Utrecht tot professor benoemd, waar hij in zijn inaugurele rede op zeer onwetenschappelijke wijze een pleidooi hield voor de medische psychiatrie. Konflikten met de studenten duren nog voort.

- Vrijdag 26 mei werd in Utrecht een kongres gehouden met als doel "het bijstellen van het landelijk beleid ten aanzien van de behandeling van schizofrenie. Voorgezeten door bovengenoemde van Praag werden juist de medisch georiënteerde sprekers uitgenodigd, terwijl verpleegkundigen en patiënten niet werden toegelaten.

Het kongres werd gesubsidieerd door de bekende pillenfabriek SQUIBB. Toen een groep van werkers en patiënten aan de kongresgangers pamfletten wilden uitdelen werden zij door de politie hardhandig verwijderd.

Deze ontwikkelingen staan niet op zichzelf, recentelijk vernamen wij ook dat:

- de kriminoloog Buikhuizen hersenonderzoek en experimenten wil gaan doen bij gevangenen om oorzaken voor crimineel gedrag op het spoor te komen.

- Jaap Last, een actieve verpleegkundige van het Sint Joris Gasthuis te Delft, actief in de ondernemingsraad, gewaardeerd door collega's en geliefd bij patiënten, wordt door directeur Stolk ontslagen. (Sint Joris kent een ernstig personeelsgebrek).

- een patiënt uit het Delta Ziekenhuis krijgt na haar bijdrage in de vorige Gekkenkrant een verhoogde dosis sufmakende medicijnen in de vorm van een drie-wekelijkse depotinjectie Anatosol (pikant detail: een produkt van de firma SQUIBB).

Onder deze omstandigheden wordt de Gekkenkrant overgedragen aan een nieuwe redactie, die de strijd fris en vastberaden tegemoet gaat.

DE ENGE GEEST van ENDEGEEST

Het is al heel lang niet pluis in het psychiatrisch ziekenhuis Endegeest in Oegstgeest bij Leiden. Klachten stromen naar buiten over diefstal ten koste van de bewoners, slechte begeleiding van leerling-verplegenden, mishandeling van patiënten, personeels-tekorten, weerzinwekkende huisvesting en sanitaire voorzieningen. Een werkgroep "Endegeest" is enige maanden geleden begonnen de ellende eens op een rij te zetten om er wat aan te kunnen doen. Wij gingen er opaf en hoorden van de werkgroep het volgende:

Twee meisjes, die op het zwakzinnigen-paviljoen Voorgeest werken, maken zich al lange tijd kwaad over diefstallen van hoofdbroeder Scheckeman. Deze broeder zou zijn huis-houden voorzien van levensmiddelen die aan de patiënten worden onttrokken. Nieuwe schoenen van patiënten verdwijnen en worden enige tijd later door broeder Scheckeman gedragen. Dit is in de inrichting bij bijna iedereen bekend: zo was broeder Scheckeman op zijn verjaardag al eens een doorzichtige plastic boodschappentas kado gedaan: dan kon je tenminste zien wat hij mee nam. De directie weigerde op dit soort klachten in te gaan, een onderzoekje kon er nooit af. De twee meisjes hebben inmiddels aangifte van diefstal bij de politie gedaan.

Op Voorgeest (hetzelfde paviljoen dus) werkte ook Evert. Ook hij ergerde zich aan de toestanden daar. Want behalve de diefstallen-ellende was er ook nog de zwakbegaafde bewoner die soms de medicijnen uitdeelde aan andere bewoners. En dan had je ook nog "verpleger" Joop. Joop was van de opleiding verwijderd wegens zijn houding tegenover de patiënten, die hij maar dronkelappen en spuiters vond en die maar moesten worden opgeknoopt. Vreemd genoeg kreeg deze Joop toch een aanstelling op Voorgeest.

Dit alles bij elkaar werd Evert te gek. Na veel moeite werd hem een gesprek met de directie toegestaan. Daar zou dan wel een hele groep mensen tegenover hem zitten: directrice zuster Nooteboom, een aantal hoofdverplegers en Joop. Omzoveel psychisch geweld het hoofd te kunnen bieden, wou Evert zelf ook wel iemand meenemen.

Toen dit niet mocht, zag hij ontmoedigd van de zaak af.

Hierna was Evert een makkelijk doelwit van pesterijen geworden. Hij werd overgeplaatst en werd ziek (of zoals de directie zei: hij simuleerde). Toen hij weer beter was, kreeg hij de naaste diensten op te knappen. Zo tot het uiterste gepest, pakte hij een luchtdrukpistool en ging naar geneesheer-directeur Mojet om een gesprek af te dwingen. De rest laat zich raden: Evert werd opgepakt en in voorarrest genomen. Omdat Evert zo verschrikkelijk gevaarlijk is (men is bang dat hij iemand zal gijzelen en op zijn kamer werd een boekje over stadsguerilla gevonden), zit hij nog steeds vast.

Dit alles was voor de werkgroep "Endegeest" aanleiding aan de bel te trekken. Er werd een stencil gemaakt, waarin de beschuldigingen tegen Endegeest en broeder Scheckeman en de lotgevallen van Evert stonden, en dit stencil werd aan de ingang aan bezoekers en voorbijgangers uitgereikt. Of alles nog niet erg genoeg was, dienden het ziekenhuis en broeder Scheckeman een klacht wegens smaad in, en de leden van de werkgroep werden vijf uur vastgehouden op het politiebureau. En omdat de directie broeder Scheckeman zo'n goede verpleger vond, werd deze bevorderd.

Inmiddels is heel Leiden via de pers over deze zaak opgeschrikt.

De subcommissie van de gemeenteraad, die voor Endegeest verantwoordelijk is, stelt een onderzoek in naar de personeelssituatie op Endegeest. Ook zij hebben inmiddels kennis kunnen maken met de wonderlijke opvattingen van de directie van het ziekenhuis. Zo weigerde Mojet een uitnodiging om voor de commissie te verschijnen onder zijn personeel te verspreiden. Ook zijn pogingen om leden van de werkgroep de mond te snoeren, zullen geen aangename indruk hebben achtergelaten.

De aanklacht wegens smaad loopt ook nog. Gezien de vele getuigenverklaringen die inmiddels beschikbaar zijn, krijgt deze aanklacht ongetwijfeld een leuk vervolg.

De werkgroep "Endegeest" zit wat dat betreft niet stil en heeft goede moed, dat dit het begin is van de veranderingen die zo nodig waren. Wie inlichtingen wil hebben of steun wil betuigen, kan bellen naar de werkgroep "Endegeest", p/a K.W.J. te Leiden, tel.: 071-121139.

ACTIE TEGEN MISHANDELING SPK LID

Toespraak gehouden door Axel Achterath op het congres "Arts en Geweld" op 27 mei 1978 te Amsterdam.

Het gaat om een gevangene die op 4 april j.l. in West-Duitsland werd gedetineerd, die sindsdien in hongerstaking is en die medio april voor de verdere medische behandeling van zijn hongerstaking naar een gevangenis-ziekenhuis werd overgeplaatst.

Ik zal eerst even in het kort iets over de voor-geschiedenis vertellen.

De student wiskunde Thomas Tremmel, dat is de gevangene waar het hier om gaat, werd op 28 november 1974, samen met mij door de Staatsveiligheidskamer van de Rechtbank in Karlsruhe tot een gevangenisstraf van negen maanden met aftrek van 6 maanden voorarrest veroordeeld.

Ik zelf werd toen veroordeeld tot een gevangenisstraf van twaalf maanden met aftrek van negen maanden voorarrest. Wij werden allebei veroordeeld wegens lidmaatschap in het Socialistische Patiënten Kollektief aan de

Universiteit van Heidelberg, het S.P.K., dat door het openbaar ministerie op aansporing van de Westduitse artsenstand als een vereniging werd beschouwd wier doel en activiteiten gericht waren op het plegen van strafbare feiten tegen de staatsveiligheid. De in beide gevallen resterende gevangenisstraf van drie maanden moest volgens de Staatsveiligheidskamer onvoorwaardelijk ten uitvoer worden gelegd omdat Thomas en ik tijdens onze betrokkenheid bij het S.P.K. een bepaalde politieke overtuiging hadden gevormd, t.w. - en ik citeer uit het vonnis:

"de zekere overtuiging dat de geestelijke moeilijkheden waarmee zij te kampen hadden af te leiden zijn uit de "ziekmakende" politieke verhoudingen in de Bondsrepubliek, met name uit de "kapitalistische produktieverhoudingen" en dat "genezing" alleen mogelijk is door de afschaffing van die verhoudingen. Zij waren er diep van overtuigd, dat de nagestreefde veranderingen alleen met geweld te bereiken zijn.

De onvoorwaardelijke tenuitvoerlegging van de resterende drie maanden gevangenisstraf wordt verder door de Staatsveiligheidskamer noodzakelijk geacht omdat de bovengenoemde politieke overtuiging niet veranderd is. En omdat - aldus de Staatsveiligheidskamer verder: "dit ook blijkt uit hun uitlatingen tijdens de zitting".

Die uitlatingen tijdens de zitting bestonden uitsluitend uit het herhaaldelijk roepen van de leuzen "marteling - schijnproces", "staatsveiligheidskamer - martelkamer" en "patiëntenbeulen, patiëntenslagers". Aangezien dit vonnis niet onmiddellijk van kracht van gewijsde was en wij op vrije voeten werden gesteld, ging ik begin '75 weer naar Nederland terug, terwijl Thomas zijn studie wiskunde aan de Universiteit van Heidelberg ging voortzetten.

In mei '76 werd ons beroep in cassatie door het federale gerechtshof verworpen en kon Thomas dus op elk ogenblik opgepakt en opgesloten worden. Dat gebeurde echter niet. Pas op 4 april j.l. werd Thomas plotseling gearresteerd en in de gevangenis Ludwigsburg opgesloten; twee dagen dus voordat hier, in Nederland, de uitspraak van de Raad van State in de zaak Achterath openbaar werd gemaakt. Volgens die uitspraak mocht het Ministerie van Justitie Achterath een verblijfsvergunning niet weigeren op grond van de veronderstelling dat hij uit hoofde van zijn betrokkenheid bij het S.P.K. een gevaar voor de openbare orde in Nederland zou opleveren.

Thomas ging meteen na zijn arrestatie op 4 april in hongerstaking uit protest tegen zijn opsluiting en weigert zodoende elke medewerking aan zijn gevangenschap. Hij werd al ongeveer tien dagen later overgeplaatst naar het beruchte gevangenisziekenhuis Hohenasperg, dat onder leiding staat van de psychiater Dr. Mechler.

Dit gevangenisziekenhuis kwam al eerder, in 1973, in opspraak door foltermethodes, bedreven door artsen.

Ook hier betrof het een S.P.K.-gevangene. Deze werd geïsoleerd opgesloten in een observatiecel in de psychiatrische afdeling. Het enige meubilair in deze cel bestond uit een bed, een toilet en wat kartonnen dozen op de grond waarin het eten werd gelegd.

In deze cel werd toen ook al deze S.P.K.-gevangene gedwongen gevoed. Dat gebeurde door de vrouwelijke arts Dr. Kulicke door hem een gummislang door een neusgat te schuiven. Toen deze gevangene als gevolg daarvan een dag later zijn hongerstaking beëindigde, werd hem door deze Dr. Kulicke toegevoegd: "En wanneer beëindig je nou je zwijgstaking?".

De huidige arts-directeur Dr. Mechler heeft voor Thomas Tremmel een minutieus 13-punten regiem van totale isolatie uitgestippeld.

- Op gezag van de arts Dr. Mechler is Thomas ondergebracht in een één-persoons cel op de chirurgische afdeling. Hem wordt dagelijks een dwangvoeding volgens eerder genoemde methode toegediend. Tevens zet men dagelijks een smakelijk uitzienende en ruikende schotel in zijn cel.

- Op gezag van de arts Dr. Mechler bevat de voedingsvloei stof tevens psychopharmaca, waaronder waarschijnlijk Haloperidol, Psyquil e.d. Sommige Psychopharmaca hebben onder andere tot gevolg dat de gewichtsafname als gevolg van de hongerstaking wordt gecamoufléerd doordat de vochtafscheiding wordt afgeremd.

- Op gezag van de arts Dr. Mechler moet Thomas zich vóór en nâ elk bezoek omkleden. Dit bezoek bestaat voornamelijk uit rechers van de politieke politie, die proberen hem aan verhoren te onderwerpen, waaruit moet blijken of hij zijn politieke overtuiging ondertussen al veranderd heeft of niet. Uiteraard weigert Thomas zich om te kleden, waarop hij met geweld omgekleed wordt. Dit gebeurde echter na een bepaalde aanlooptijd niet meer bij bezoeken van zijn advocaat. Aan deze advocaat werd door de arts Dr. Mechler op een gegeven moment gewoon verteld dat Thomas weigerde zich om te kleden en er dus geen bezoek kon plaatsvinden en de advocaat het gebouw onmiddellijk moest verlaten.

Sindsdien, d.w.z. sinds ongeveer twee à drie weken, is Thomas dus, ook weer op gezag van deze arts Dr. Mechler, van elk mondeling contact met zijn advocaat verstoken.

Een vaststelling door een arts dat Thomas om gezondheidsredenen ongeschikt zou zijn voor de voortzetting van zijn hechtenis, zou volgens de arts Dr. Mechler trouwens niet tot gevolg hebben dat Thomas op vrije voeten zou worden gesteld, maar dat hij voor onbepaalde tijd opgenomen zou worden in een psychiatrisch ziekenhuis.

Wij willen nu dit congres oproepen om een discussiegroep te vormen over

ten eerste:

de algemene betekenis van deze zaak in het kader van patiënten-verzet en de mogelijkheden van steun aan patiënten-verzet door artsen, want uiteraard kijken wij als patiënt en tegen de hier ter discussie staande problemen en onderwerpen vanuit een andere, om niet te zeggen tegenovergestelde, optiek aan dan artsen en

ten tweede:

een directe actie door dit congres tégen de arts Dr. Mechler, bijvoorbeeld in de vorm van een openbaar telegram o.i.d. Dit om aan de hand van dit exemplarisch gebeuren in de maatschappelijke werkelijkheid deze bijeenkomst hier en nu ook een praktische dimensie te geven, om kracht te zetten bij en geloofwaardigheid toe te voegen aan de mooie principes en grote voornemens die hier vandaag zijn verkondigd.

De volgende tekst is op maandag, 29 mei 1978 als expressebrief, ondertekend door 26 deelnemers aan het congres 'Arts en Geweld!', waaronder 11 artsen, verstuurd aan de arts-directeur van het penitentiaire ziekenhuis Hohenasperg, dr. Mechler, te 7172 Asperg, West-Duitsland met een afschrift aan het Ministerie van Justitie van de deelstaat Baden-Württemberg te 7000 Stuttgart, West-Duitsland.

BRIEF

"Wij, ondertekende deelnemers aan het congres "Arts en Geweld", gehouden op 27 mei 1978 te Amsterdam, welk congres is georganiseerd door de Nederlandse Vereniging voor Medische Polemologie, de Artsenwerkgroep van de VVDM en de Werkgroep Artsen Gewetensbezwaarden van de Vereniging Dienstweigeraars, eisen van de arts-directeur van het Vollzugskrankenhaus Hohenasperg, dr. Mechler, dat hij het recht van iedereen - in deze concrete situatie: het recht van de gevangene Thomas Tremmel - om iedere medische of paramedische behandeling te weigeren daadwerkelijk respecteert. Wij zien in de onmiddellijke vrijlating van Thomas Tremmel de enige medisch verantwoorde mogelijkheid daartoe".

ONMIDDELLIJKE VRIJLATING

Deze brief is verstuurd op voorstel van een werkgroep van + 15 personen die tijdens genoemd congres werd gevormd

NOOIT MEER SLIKKEN

In deze krant hebben we het nu en dan heel serieus over medicijnen. Wat voor soorten er zijn, hoe ze werken en vooral wat de bijwerkingen zijn. In nummer .. stond een compleet, uitneembaar overzicht; overdrukjes hiervan kunnen nog altijd bij ons worden aangevraagd. Nu wij als redactie willen stoppen, bedenken we dat we al die tijd vergeten zijn om het eens te hebben over het stoppen met medicijnen slikken.

Stoppen is moeilijk. Je kunt bijvoorbeeld tot de ontdekking komen, dat je verslaafd bent geraakt. Veel slaappillenslikkers zouden best willen ophouden met hun dagelijkse pil, maar kunnen dat gewoon niet opbrengen. Of je durft niet te stoppen, omdat je bang bent voor de gevolgen die dat zou kunnen hebben. Of je wilt niet dat je arts boos op je wordt.

Wat het verslaafd zijn betreft: dit komt voor bij het gebruik van slaapmiddelen en "lichte" kalmerende middelen, zoals Valium, Librium, Temesta, Seresta en de andere uit ons overzicht van nummer .. Verslaafd zijn betekent dat je om een of andere reden iets niet kunt laten. Je vindt dat je er eigenlijk mee zou moeten ophouden, maar de neiging om door te gaan is sterker. Welnu, hiervan kunnen wij maar een ding zeggen: zorg dat je nooit de slaaf wordt van slaapmiddelen of kalmerende middelen. En is het al zover: stop er dan mee !

Deze middelen kunnen je soms door een moeilijke periode heen helpen, maar hou

er zo snel mogelijk weer mee op, want ze nemen je problemen niet weg. Het is niet gevaarlijk om met dit soort medicijnen ineens te stoppen, het kan wel moeilijk zijn. Zorg dat er iemand in je buurt is, die je kan helpen en moed inspreken. Wees trots op iedere dag dat het je lukt.

Je kunt het ook langzamer doen: iedere week één pil per dag minder. Na een paar weken slik je er dan nog maar één per dag, en merk je dat het de rest van de dag niet slechter gaat.

Ga geen halve of kwart pilletjes nemen om de hele dag door toch iets te hebben, want dan lijkt de overgang van iets naar niets groter dan nodig. Aan het eind slik je die laatste overbodige pil ook niet meer en kun je trots zijn.

Slaapmiddelen kun je langzaam ontwennen door eerst om de dag zonder pil te gaan slapen, dan eens per drie dagen een pil, dan eens per week en dan niets meer. Het begin kan moeilijk en slapeloos zijn. Zorg voor een rustige avond, een lekker boek en een ontspannende douche. Zijn er dingen, waarover je piekert, schrijf die dan voor het slapen gaan op in een dagboek. Zet gevoelens en zorgen daar in met het idee, dat je er voor deze dag definitief mee afrekenet door ze zo goed mogelijk op te schrijven. Probeer liever niet te ontwennen door eerst 's avonds een halve slaappil te nemen, dan een kwart enzovoort. Zo houd je de slikgewoonte in stand, terwijl je die juist moet doorbreken.

Grotere problemen zijn er bij het stoppen met "sterke" kalmerende middelen (neuroleptica), zoals Largactil, Nozinan, Neuleptil, Anatensol enz. en met de antidepressiva, zoals Tofranil, Tryptizol, Anafranil enz. (zie voor de namen het genoemde overzicht). Deze middelen zijn weliswaar nooit verslavend, maar omdat ze sterker en ingrijpender werken, moet je er niet zomaar mee stoppen. Het is natuurlijk duidelijk dat je niet je hele verdere leven wilt doorgaan met het slikken van deze medicijnen. Dan zou je er immers ook nooit achter komen of het zonder medicijnen al weer beter gaat. Bovendien zijn de bijwerkingen van deze medicijnen vooral op langere termijn zo ernstig, dat je er altijd zo snel als mogelijk is mee moet stoppen.

Antidepressiva "werken" in het begin van een kuur nog niet, dat kan soms wel een paar weken op zich laten wachten. Soms zal de dosis daarvoor moeten worden verhoogd. Ben je dus eenmaal vrijwillig met het slikken van antidepressiva begonnen, is het onzin om er na twee weken plotseling mee te willen stoppen.

Maar na een paar maanden zal er toch ernstig met de dokter over stoppen moeten worden gepraat, als zij er tenminste uit zichzelf nog niet over is begonnen. Dat gaat in dit geval door langzaam de dosis te verlagen, zodat na enkele weken niets meer wordt gebruikt. Van de ene dag op de andere zonder overleg ophouden, is niet aan te raden. De neerslachtigheid zou dan heel sterk kunnen terugkeren. Mocht je bij het minderen op een lagere dosering voorlopig blijven steken, is dat toch een eerste resultaat.

De "sterke" kalmerende middelen (neuroleptica) zijn nog moeilijker om mee om te gaan. Sommigen slikken die al jaren. Er mee ophouden lijkt heel gevaarlijk, misschien word je dan wel weer helemaal verward. Toch weet je zoiets pas door het te proberen, maar probeer het niet in je eentje. Praat erover met vrienden en ook met de arts die het voorschrijft. Leg ze een plan voor, waarin op alles is gerekend: hoe je langzaam van week tot week vermindert, wie je opbelt als er iets mis gaat, met wie je iedere dag contact houdt en dat je een dagboekje van de belevenissen en gevoelens bijhoudt. Laat ze horen hoe graag je wil proberen zonder die medicijnen en zonder die bijwerkingen te leven. Vertel ze dat bij hulpverlening ook positieve steun hoort bij het ophouden met geneesmiddelen als de tijd daarvoor rijp is. Zelf zouden ze ook niet altijd pillen willen slikken, dus wil jij serieus genomen worden in je poging om van die pillen af te komen. Em de kans serieus genomen te worden, is het grootst bij een goede en degelijke aanpak!

BRIEVEN & GEDICHTEN

KOPPIGE ONRUST

Hoe kan ik me ontspannen
om zonder spanning te slapen ?
wat moet ik willen
om niet meer zo te moeten ?
hoe me aan te pakken
om minder krampachtig te leven ?
wat te verzetten
om me minder koppig te verzetten ?
en wat slikken, en wat niet ?

hoe kan ik ?
wat wil ik ?
hoe moet ik ?
wat zal ik ?

komt dat alles misschien vanzelf
als de gedachten tot rust
in geduld meditatie berusting ?
of juist in de koppige volharding
van het rusteloos blijven praten ?

KOPPIGE CIRKEL

M'n verstand vindt de
therapeutische gemeenschap Rijnland
prima gericht op de Westerse demokra-
tische ruzies, emoties realistische
resocialisatie van het versterkte ego.

maar m'n gevoel
vindt het strijden te grof

m'n gevoel
wil liever de poëzie
van de guru Bhagwan
maar m'n verstand verzet zich
tegen z'n Oosterse autoritaire
bevrijdende mystieke verlichting
van het smeltende ego

zo blijf ik hangen en
draaien in afweer
tussen john bell en peter kars

wie hakt de knoop ?

ik stik !

nietus

Reactie op stukje over Willem Arntszhuis
in Gekkenkrant no. 27.

Wij kunnen niet nalaten te reageren op het
vreemde stukje in de "Gekkenkrant" over
uitbreiding Willem Arntsz Huis. Wie of
wat heeft als bron gediend voor dit stukje?
Trekken jullie nooit enige informatie na ?
Het Willem Arntsz Huis zit met grote schul-
den, de opnamecapaciteit is dan ook mede
daardoor verlaagd van 426 naar 325 patiën-
ten. De uitbreidingsplannen, al vele jaren
oud, liggen in de ijskast. Beschermd wonen
staan jullie zelf voor, zie pagina 21 - no.
27. Als de nieuwbouwplannen doorgaan bete-
kent dit dat die voor het grootste gedeel-
te zal worden gebruikt door patiënten die
nu in de oudbouw verblijven.

Omdat het Willem Arntsz Huis geen gesloten
afdeling heeft worden hier zéér weinig pa-
tiënten met machtiging aangeboden en opge-
men. De arts Dr. Amir werkt als sinds
+ 6 jaar niet meer in het Willem Arntsz
Huis. Kortom een zeer vreemd en omwaar
stukje ! Met vriendelijke groet,

Yvonne Willems
namens het Patiëntenparlement.

geloof en sex

In deze brief uit ik een klacht tegen
"dokter" Koldewijn, "werkende" op Rozen-
burg in Loosduinen. Ik verwijt hun onbe-
kwaamheid in het zich voorstellen hoe een
cliënt zich voelt en gedraagt. Verder legt
hij zijn absolute wil op mij en houdt niet
rekenschap met mijn eigen gevoelens. Ik
doel hier op de volgende instelling waar
ik meen recht op te hebben, namelijk dat
een psychiater er enkel en alleen is voor
de begeleiding; de cliënt moet zichzelf
kunnen waarmaken; gebeurt dit niet, dan
boort men de cliënt de grond in. Dat maakt
hem afhankelijk en veroorzaakt dat hij
zich, voor een periode in de maatschappij
niet kan handhaven.

Koldewijn wil mij een ander geloof en sex-
leven opdringen, wat ik voor mijn geweten
niet kan veroorloven. Ik moet volgens
Koldewijn niet bevooroordeeld zijn en wat
meer met mensen omgaan die bevorderen dat
ik mijn "oudervetse" ideeën laat varen.
Hij stelde mij voor de keus: ik kan blij-
ven maar beter met ontslag gaan. Als ik
bleef, moest ik hem in alles zijn zin ge-
ven. Ik ben ook te veel met de bewoners-
raad bezig. Hij speelde het met ontslag
gaan zo smerig, het was immers zijn voor-
stel, dat ik zelf om vrijwillig ontslag
moest vragen. Ik wens een schorsing van
deze figuur om hem gedachtentijd te geven
en overdenken dat ik ook recht heb op een
behoorlijke behandeling.

lol

en dan vroegen wij
verzochten dringen:

p.. ruik eens !
en p.. keek dan eerst voor zich
dan om zich heen
griste daarna van
de bank achter hem
- de onze -
het potlood, het etui
of het gum en rook
én rook.
en juist omdat het gewoon
naar potlood, leer of gum rook
was dat geweldig,
natuurlijk.

ROZEN

Een burcht zonder rozen
die wij niet kosen.
Waar wij maar wachten,
dagen en nachten.

maatschappij

Je keert terug hiernaar,
want je bent toch niet raar

Vragen komen vanwaar komt ge,
ik raad u beantwoord ze

Zeg het gewoon,
laat weg die schroom

Sommigge mensen zeggen daar gaat
hij/zij, maar wees dan tóch blij.

Dat er is/was een plaats die bekeerd
al wordt die door de maatschappij
gezien als verkeerd.

Trek u op aan hen die aanvaarden
dat ge tijdelijk niet kon aarden.

In een chaotisch leefmilieu
zijn zij het ook al beu,

Maar hun geest werd niet geslecht
en zien U dan ook als echt.

Anderen houden ons nog steeds voor ziek
stel maar, ieder mens is uniek,

Elk heeft fouten
dat wil niet zeggen 'maar afzouten'.

We zullen samen moeten-leven
en dat betekent beide 'geven'

geen vrijblijvendheid

Ik deed, al vanaf het begin van mijn opname veel en erg dwangmatig aan sport om op die manier een gedeelte van mijn spanning kwijt te kunnen raken en zo nog een beetje het hoofd boven water te kunnen houden. Veel weerstanden werden op hardhandige wijze gebroken toen ik van de ene op de andere dag te horen kreeg dat ik overgepalatst was naar het inmiddels twee weken oude projekt huishouding en van het nieuw te starten projekt-lichaamsbeweging zou ik projektleider worden.

Er was geen terugtrekken meer bij! Vrijwel de hele dag op de afdeling bezig met het korven en het schoonmaken en voor 's-morgens trimoefeningen bedenken en er mee voor de dag komen. Langzaam maar zeker won ik wat terrein en kreeg wat zelfvertrouwen waar vooral het doen van de lichaamsbeweging belangrijk in was. Ik was er alleen verantwoordelijk voor, be-

dacht het ook in mijn eentje en voelde dat ik er vertrouwd in ging gedragen en dat ik iets kon. Het was mijn gebiedje en kon het afbakenen. Bovendien leverde ik een bijdrage; ik deed iets en dat gaf me een beetje het gevoel óók recht van spreken te hebben en ook eens iets van een ander te kunnen vragen. Het leverde me weliswaar nog weinig contact in de groep op maar daar werkte ik in de huishouding aan. Ik kwam in ieder geval over de eerste schroom van iets zeggen of voorstellen heen. Als ik nu tegen dat begin aankijk heb ik het gevoel dat het uiterst belangrijk was dat de structuur zo duidelijk was en je precies wist waar je aan toe was, wat je wél en niet hoefde te verantwoorden of te slikken.

De grenzen waren duidelijk, voelbaar en herkenbaar en ik kreeg zo ook meer in de gaten waar die van mij lagen en hoever ik kon gaan en wanneer ik van een ander wel of niets hoefde te pikken. Dat wordt doorgesproken en zal kunnen dienen als basis voor overleg en verdere stappen naar 'buiten'.

Ik wil nu werk gaan zoeken, hopelijk in een op dezelfde duidelijke wijze gestructureerde omgeving. Ik denk dat ik dat, de eerste tijd, nodig zal hebben om me in de maatschappij te kunnen handhaven.

Wat ik een beetje met dit stukje heb proberen duidelijk te maken, is waar ik mij zelf zo langzamerhand steeds bewuster van ben geworden: - dat er in de omgang met een ander, wanneer dat iets wil voorstellen, geen sprake kan zijn van vrijblijvendheid en

- dat de basis van die omgang iets met elkaar doen is en dat dat heel concreet betekent: samenwerken, samen eten en samen vrijen, en

- dat, wanneer dat ontbreekt je zelf en je elkaar niets, helemaal niets te vertellen hebt, hoewel je er prachtig over kunt lullen.

Ik ben op het moment nog steeds projektleider van de huishouding en daar ook een heel stuk mee opgeschoten. Ik heb meer contact gekregen in de groep en durf meer verantwoordelijkheid voor mijn eigen doen en laten en de keuzes die ik maak te dragen. Daarnaast heb ik net op voorstel van de staf, en een afspraak die ik bij mijn laatste evaluatie maakte, een verslag van mijn 'werkverleden' ingeleverd en heb daarin proberen aan te geven, de problemen waarop ik toen stuitte en wat er is blijven hangen sinds mijn opname.

bruiloft

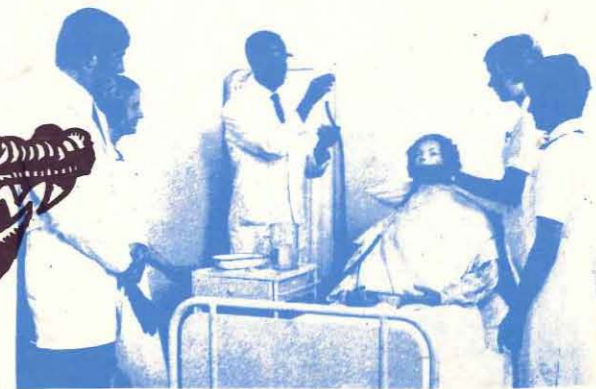
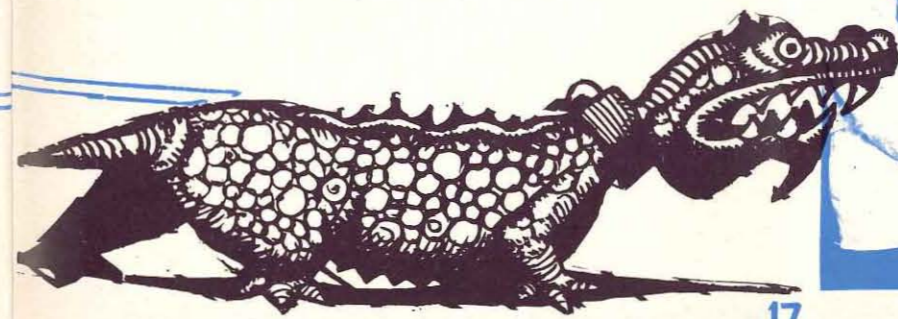
Het is mij zeer aangenaam een stukje in de gekkenkrant te schrijven over de dertigjarige trouwdag van mijn vader en moeder. Het speelt zich af in Zeeland in een zomerhuisje genaamd "Octet", dat betekent "Een samenspel van acht mensen". Dat huisje lag direct naast het kantoortje van de kampléider. Je had eerst dat kantoortje, dan een pad, dan bramenstruiken en dan ons huisje. Bij het zomerhuisje was ook een schommel en overal stonden bramenstruiken. Dus dat was als we thuiskwamen: bramenjam of bramen sap maken en wecken en dan maar smullen. De jam op brood en de sap over de vanille- of andere pudding. 's-Ochthends of 's-middags wandelden we meestal langs het strand naar de punt, waar het bebost en begroeid was met mooie planten. Je kon daar heerlijk luieren. Koffiekan en brood erbij en dan maar bruin bakken in de zon en als een stelletje bosnegers er vandaan komen. Zo nu en dan zwemmen in bikini of badpak (de mannen uiteraard in badbroek), en dan vanuit het zoute water de zon in (eerst goed afdrogen en dan zonnebrandolie er op). Mijn moeder die M.S. patiënte is kon toen nog vrij goed lopen. Wel moest ze altijd suikerklontjes bij zich hebben voor het versterken van haar spieren (wat bij M.S. patiënten bekend is). Wat ook goed voor de spieren was, was chocola. Ik kocht toen ik nog bij mijn moeder werkte altijd koffie-cognacrepes. Die waren toen 60 cent. Nu zijn ze niet meer te krijgen. Ook dat was goed voor M.S. patiënten. Ik kocht ze dan ook vrij regelmatig. Mijn vader hield niet van dat koude water en kon niet zwemmen, waar we hem dan ook altijd mee pestten. Een keer, in Italië, is hij in het water geweest, een heel klein badje dat ongeveer 30 graden was. Enfin, ik wens jullie nog een gezellige bruiloft.

eenzaamheid

Ergens tussen Leeuwarden en Maastricht (dus Utrecht) zat ik met twee andere vrouwen in de restauratie achter een kop koffie. Het gesprek ging over eenzaamheid (daar kun je zo lekker over praten als je met z'n drieën bent). De ene mevrouw vertelde: ze was jaren geleden verhuisd en kende nog niemand in die nieuwe stad. De burens hadden geen kennis gemaakt, de leveranciers hadden geen grapjes gemaakt en de telefoon was nog niet aangesloten. Ze hield het niet meer uit op die stille kamer en ging een eindje lopen. Maar de eenzaamheid bleef, tot er opeens een zwerfhond uitbundig kwispelend tegen haar aanliep. Ze was zo blij als Noach tijdens de zondvloed, toen de duif met een olijftakje kwam aanvliegen.

De tweede mevrouw vertelde nu haar ervaring van eenzaamheid. Ze woonde sinds kort alleen en ging toen eens netjes alles schoonmaken. Tot ze op zolder in een vensterbank allemaal dooie vliegen zag - een afschuwelijk onheil voorspellend gezicht. Ze haalde een stoffer en blik voor een ordelijke vliegenbegrafenis. Maar, dank zij de tocht van de open deuren, werden die vliegen weer levend! Ze waren alleen bedwelmd geweest, door de verwarming. Ik ben zelf ook eenzaam geweest en liep dan maar de straat op. Dan ging ik naar de bekende weg vragen. Aan kinderen en bejaarden, omdat die twee groepen de meeste tijd hebben. Ze brengen je meestal naar de plaats van bestemming en praten dan gezellig over van alles. Als je soms een zwijgzaam kind als gids krijgt, dan kun je - "ik zie wat jij niet ziet" - spelen. Weten jullie nog andere wapens tegen de eenzaamheid? Stuur ze dan op!

concentratiekamp "total loss..

De deur ging open, zuster Swellengrebel stak, benieuwd als ze was naar elke nieuwe klant, een hand uit - het was haar met een ring versierde rechter. Dr. Van Kinkelder sloeg het geheel nauwkeurig gade met zijn door de loop der tijden gescherpte blik. Zojuist had de politie mij binnengebracht in het hospitaal, dat meer leek op een verouderde kazerne dan een ziekenhuis. De patiënten - hier en daar zittend - enkele lopend op krukken, zeiden niets, gewend als ze waren aan het ceremonieel. Zuster Swellengrebel zei heel charmant: "nu gaat u even mee hè, nietwaar meneer De Plessies?" Dr. Van Kinkelder stond klaar om de diagnose te stellen en keek daarom verlangend naar de papieren die de politie had meegebracht. 'Aha, een agressief klantje dus! Oppassen voor m'n nette pak.' Niemand zei verder wat. Ik werd een lange gang binnengeloodst naar het dagverblijf dat in de tuin gelegen was - alles achter slot. Dat beloofde weinig rust. De pokdalige Jolle en de in zichzelf verzonken Bernard waren het ontvangstcomité. Dr. Van Kinkelder was achter mij aangelopen en had de hele situatie - man als hij was - gelijk onder controle.

'U kunt de pot op' was mijn antwoord. 'Ja, maar eerst in bad' zei Dr. Van Kinkelder en hij wenkte de jonge broeder. 'Ik wil helemaal niet in bad' was mijn antwoord. 'Ik kom zo terug!' z de dokter die inmiddels verkleurd was. Wat moest ik doen? - niets leek het. 't Zou een gevecht worden. Zuster Swellengrebel had mij inmiddels in bed gekregen, maar dan alleen. Dr. Van Kinkelder kwam terug. Paranoïde schizofrenie mompelde hij, alsof hij er alles van wist. Hij keek wat om zich heen en hield de bos sleutels angstvallig in de knuisten. Hoe kom ik hier uit, dit is een gekkenhuis. De hele wereld is een gekkenhuis, dat bestaat bij de gratie van het gekkenhuis. Maar voorlopig de moed niet opgeven. Dr. Van Kinkelder zei zachtjes, maar toch hoorbaar 'agressief gedrag, gewetensangst, contactverlies'.

Ik werd weer lastig gevallen door zuster Swellengrebel. Dr. Van Kinkelder paste wel op voor een relatie met haar, lesbisch als ze was. Maar ik kon blijkbaar een potje bij haar breken. Ze probeerde me wat op mijn gemak te stellen. Ik voelde me echter als een vis die uit z'n aquarium gehaald is en nu wacht om gemeten te worden door de gelukzalige visser. Het was dan ook een prestatie om mij op te pakken!

Maar nu hadden ze het visje. Dr. Van Kinkelder kwam nog even om de hoek kijken. Het was of hij dacht: 'een wonderkind of een total loss'. Ik besloot deze man ergens op te pakken, maar ik had er geen kans voor, hij was al weer weg. De andere lotgenoten waren inmiddels gearriveerd. Ter plekke, Daar was iemand die zo dik was dat hij niet over z'n buik kon zien en een gluisperige chinees. Ik was in het concentratiekamp 'Total Loss', ik was verloren! Toen ik er uit kwam was ik weer het wonderkind, dankzij Dr. Van Kinkelder en zuster Swellengrebel, het knappe artsenpaar dat zijn leven wou geven voor de mensheid, maar er zelf eerst wel goed van wilde leven.

onderbroekreklame

Psychisch ben ik licht gestoord
en daarom opgeborgen
Mijn vrouw heeft me geestelijk vermoord
en dat voel ik iedere morgen.

Mijn kamer deel ik met tien man
en ook het dagverblijf.
Je vraagt je af hoelang dat kan
ik heb behoefte aan een wijf.

Maar dat is hier niet toegestaan
omdat er "zedes" zijn.
Maar hoe moet dat verder gaan
mijn penis wordt zo klein.

Plots word ik verliefd op een man
heb schroom hem aan te spreken.
Ik weet niet wat ik anders kan
en dat gaat zich nu wreken.

Ik ga kapot van eenzaamheid
en zie geen uitweg meer.
Ik twijfel van onzekerheid
en mijd hem steeds maar weer.

Een ondergoedreclame ligt onder mijn matras
ik raak er licht van overstuur.
Ligt het nu wel aan mijn natuur?
En ik denk hoe het vroeger was.

Maar is het nu niet al te maf?
Dat ik een homo word.
Ik wil van het alleen-zijn af;
het leven is toch al zo kort.

versteld

Hoera!!!

Ik heb een paar weken geleden om informatie gevraagd. Daarbij kreeg ik 3 exemplaren van jullie krant toegestuurd. Met het lezen van de inhoud heb ik versteld gestaan van de dingen die er allemaal in stonden. Ik vind jullie werk geweldig; hierbij mijn complimenten. Ik hoop dat veel meer mensen jullie krant gaan lezen, zodat er misschien iets aan dat onrecht wat al die mensen in die inrichtingen overkomt, gedaan kan worden.

oppervlakte

Bij deze zeg ik mijn abonnement op de 'gekken'krant op. Dit doe ik niet omdat mijn interesse in de psychiatrie afgenomen is, maar wel omdat sinds de oprichting van de gekkenkrant ik op uw blad geabonneerd ben en geen verbetering zowel inhoudelijk als op vormgeving gekonstateerd heb. U blijft teveel op de oppervlakte, vrijwel nooit werd het probleem van psychiatrische 'ziekten' in een politiek en maatschappelijk kader geplaatst. Als je alleen blijft toekomen aan wantoestanden te beschrijven zonder mensen de weg te wijzen, waar deze wantoestanden vandaan komen en hoe je er tegen moet strijden, denk ik dat je weinig zult bereiken. Hopelijk kunnen jullie met mijn kritiek iets doen, zeker omdat er al zo weinig aandacht bestaat voor psychiatrie. Vriendelijke groeten.

lach clowns!!

Geachte medegekken,
Het zal jullie noch verbazen, noch verheugen dat ik momenteel in de moderne gevangenis Ursula-kliniek zit. De gek heeft teveel gezegd, maar wij gekken trekken de kaart en dat verheugt ons weer. Wij zullen doorgaan tot we als normale mensen geaccepteerd worden. Ik heb het voor elkaar gekregen via H.M. de Koningin, het Ministerie van Volksgezondheid ingeschakeld te krijgen en we zullen ze een poepie laten ruiken. Alle klachten gaarne naar Cocky van Horick, p/a Ursula-kliniek, Wassenaar.
Niet bang zijn, hop met de klachten. Onze eerlijke zaak loopt. Weg met de tirannie! Weg met de slavernij!
Verbreek de boeien - wij willen vrij. Allemaal de hartelijke groeten van oppergek moeder van Horick. Niet bang zijn - nu niet bang zijn - de tijd is rijp. Leve alle gekken! Leve onze Koningin!
H.M. Koningin Juliana die deze (onze) mistoestanden werkelijk niet kende. Ik verwacht stapels brieven en ik zend ze door. Anoniem mag ook voor de angstigen onzer ons. Ik neem de verantwoording. Veel geluk en sterkte met het Russische Consulaat als dekking kan ons niets gebeuren. Lach clowns, ook al breekt je hart. Weg met de akademies gevormde klootzakken. De kruiwagen op de kop. Wij hebben geen stenen harten en houten koppen. Aktie gaarne, geen woorden maar daden. Ooit 'n normaal mens ontmoet? En beviel het?

KONGRES VAN PSYCHIATERS

HUURT POLITIE IN (zie pag.7)

TIPS

SERIEUZE KENNISMAKING

Jongeman uit psychiatrische inrichting zoekt serieuze kennismaking met een vrouw van 20 tot 30 jaar. Houdt van dansen, uitgaan, popmuziek. Ik ga ook wel eens naar een concert toe. Ik ben 27 jaar. Zij krijgen allemaal antwoord terug. Brieven met foto krijgen voorrang. Gehandicapt geen bezwaar.

Ed Coppens, Kennemerstraatweg 237, Heiloo. Tel.: 072-330844

STRATEGIE

De besturen van bewoners, ook wel bewoners (patiënten)raden genoemd, willen de verslagen over de patiënten, die de verplegers maken, in handen krijgen. Zij willen ze lezen, om een eventuele strategie te bepalen bij het veranderen van de regels. Verslagen mogen wel gelezen worden door de betreffende patiënt(e), maar de verpleging geeft ze niet uit handen.

Er moet dus een stuk autoriteit prijsgegeven worden. Als je zelf naar autoriteit zoekt, moet je wel lang zoeken; de autoriteit waar ik naar zoek, kan ik vaak niet vinden. Als de autoriteit in een persoon gepersonificeerd wordt, vind ik dat fout. Als die persoon evenwel nog autoriteit van buitenstaanders aanvaardt, leg ik mijn hoedje voor hem op tafel.

OPROEP

N.A.S.A. in Twente.

Ik ben een man van 40 jaar die ongeveer 16 jaar geleden een electroshockkuur heeft ondergaan in het Enschedese ziekenhuis "Ziekenzorg". Ik ben er van overtuigd daarvan niet beter te zijn geworden, en wil ik hier mijn afkeuring uitspreken over deze mensonwaardige behandeling door wetenschapsmensen, terwijl zij de gevolgen nog steeds niet kunnen overzien.

Graag zou ik via u in contact komen met mensen uit de regio Twente, die ook zijn "geschokt".

Hopenlijk kan er dan eens een gesprek komen en kunnen contacten elkaar helpen veel onbegrip uit de weg te ruimen. Bij voorbaat dank, met vriendelijke groet.

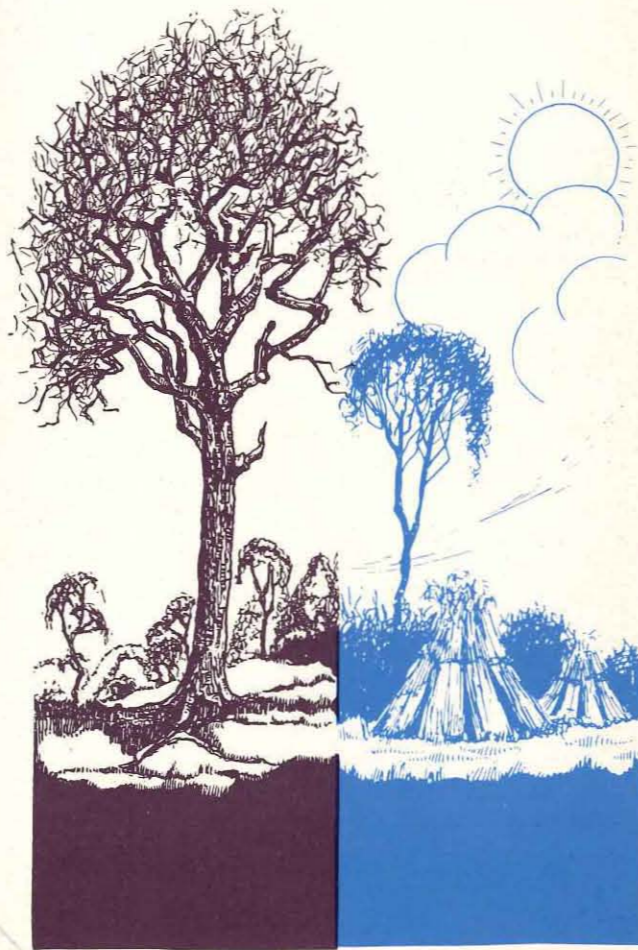
D. Oosterveld, Hazendijk 106, Enschede. tel.: 053 - 311179.

HOEDJE

- M. Ik heb het gevoel dat ik onder de plak zit bij mijn moeder. Ze geeft mij vaak kleren. Ook spelen zij en mijn moeder onder één hoedje.
- V. Waaraan merk je dat dan?
- M. Aan de manier waarop ze afspreken op bezoek te komen.
- V. Over een maand moet ik een verslag van een van de patiënten inleveren en ik heb jou gekozen, Oké?
- M. Mij best.
- V. Dan moet je het verslag ook lezen als het af is.
- M. Daarnet tijdens ons gesprek moest ik bijna huilen.
- V. Wilde je niet huilen?
- M. Ik huil veel te vaak. Ik heb vanmiddag gehuild; als je huilt ben je alleen. Toen trok ik andere kleren aan.

M= ik

V= verpleegster

PRIVÉ TERREUR

Gedachtenregistreer-machine-
Actie tegen Stemmen/Privé-terreur

Enige tijd geleden heb ik een oproep geplaatst onder het kopje STEMMEN HOREN. Daarop zijn wel enige reacties gekomen, maar lang niet genoeg.

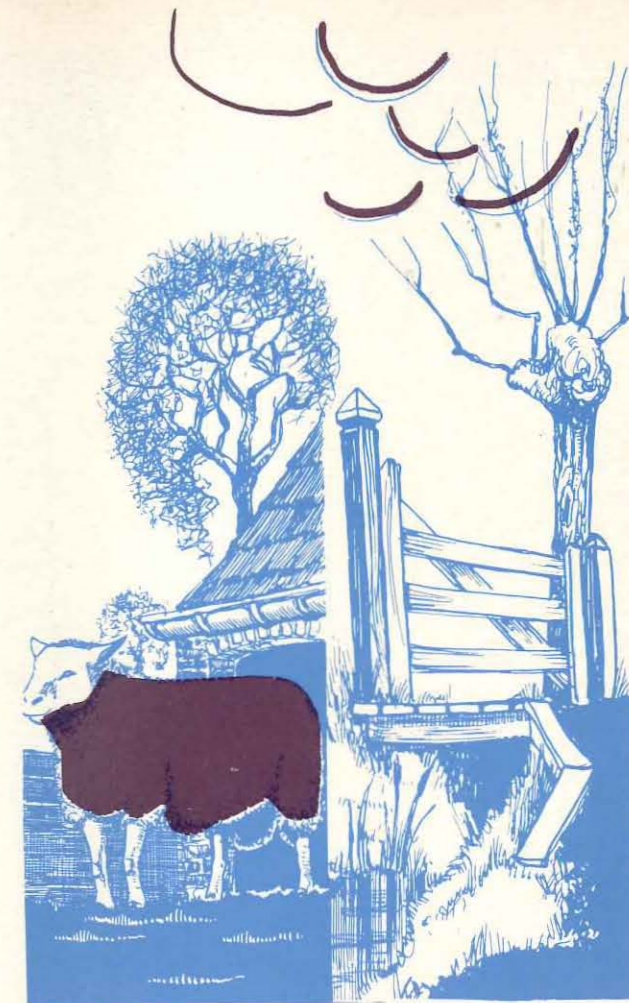
Graag zou ik willen dat iedereen die geteisterd wordt door dit vullis-aan-gedachten-registreermachine zich zo spoedig mogelijk meldt aan de redactie van De Gekkenkrant. We kunnen dan een vergadering organiseren en met elkaar bespreken wat we ondernemen om aan deze terreur ten spoedigste een einde te maken. Let intussen goed op! Maak zo nodig aantekeningen van de uitlatingen van dit vullis.

Met elkaar kunnen wij hiervan een verslag maken en dit naar allerlei instanties sturen. Als we er alléén over schrijven, naar wie dan ook, worden we tóch voor gek verklaard. Tot op heden heb ik hierover geschreven naar H.M. de Koningin, de hoofdinspecteur van de Volksgezondheid, de Inspecteur van de Volksgezondheid, de Minister van Justitie - toen van Agt; reeksen nietszeggende briefjes als resultaat!

In de periode na mijn schrijven naar alle mogelijke instanties ben ik veel "wijzer" geworden en gezien de antwoorden is het alleen maar noodzakelijk dat wij ons verenigen en met onze gezamenlijke ervaringen aankomen bij alle mogelijke mensen, instanties, partijen. Dit vullis heeft me driemaal in een psychiatrische inrichting gekweld. Ieder medeslachtoffer kan bevroeden wat deze misdadigers hebben aangericht. Nu wil prof. Buijkhuizen "grapjes" gaan uithalen met gevangenen. Ik weet nu al wat dat voor grapjes zijn. Alle kamerleden moeten op de hoogte zijn plus de pers. Iedereen in Nederland moet weten hoe het met de Rechten van de Mens in Nederland is gesteld.

Graag veel reacties aan de redactie van De Gekkenkrant. Laat u niet weerhouden door nóg meer intimidatie door dit vullis dan u ongetwijfeld al hebt moeten ervaren.

Ik weet ongeveer alles uit eigen ervaring door dit vnzige stelletje dat kernelijk nooit vnzig genoeg is om dit karweitje op te knappen. Een mens zou zich hiertoe toch ook niet lenen! Het kapotkwellen van mijn leven heeft op deze manier zeker al f2½ à f3 miljoen "arbeidsloon" gekost. In deze tijd van bezuinigingen zal de heer Wiegel van de partij voor Vrijheid en Democratie toch wel willen overwegen of aan deze ploegendiensten-voor-sadisten iets kan geschie-

den? Misschien zit er wel werktijdverkorting in voor dit zootje; ach nee, geen grapjes, maar daar zullen alle medeslachtoffers het met mij wel over eens zijn. Schrijft u astublieft niet te veel. Schrijft u astublieft duidelijk. Schrijft u gauw. Aan deze regelrechte moorden - en de aanverwante opgedrongen "medicijnen" - moet een einde komen, onmiddellijk.

REAKTIE

N.a.v. het stukje over onze Werkgroep dat jullie in de Gekkenkrant plaatsten, even een korte reactie:

De tijd die jullie aangeven voor ons spreekuur, nl. "dinsdagmiddag van 11 tot 5uur" klopt niet. Dit moet zijn: dinsdag van 9uur tot half 3.

We hopen dat jullie deze correctie alsnog willen plaatsen in jullie blad.

Werkgroep Psych. Zuid CB, Eindhoven.